

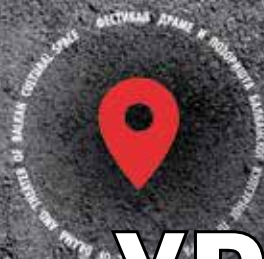
6-12.10.2025.

THEATRE ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ AT THE CROSSROADS

№6

недеља

12. октобар • 2025. година

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

ОСНИВАЧИ ФЕСТИВАЛА

ФЕСТИВАЛ ДРАМЕ И ПОЗОРИШТЕ БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | FESTIVAL OF DRAMA AND THEATER OF THE BALKAN CULTURAL SPACE

ПРЕДСТАВА “ОЧЕВИ И ОЦИ” ПРОГЛАШЕНА НАЈБОЉОМ НА 6. ТЕАТРУ НА РАСКРШЋУ

У част награђених “Михаел Колхас” Југословенско драмско позориште

ОКРУГЛИ СТО

Синовии својих очева

Последњи округли сто одржан на 6. Театру на раскршћу донео је разговор о представи „Очеви и оци“ по роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, а у продукцији Народног позоришта у Београду.

Оливера Милошевић, модераторка округлог стола критике, отворила је разговор о представи подсећајући да је Ката Ђармати урадила једну чаробну драматизацију, будући да је роман писан линеарно, а она га је разбила у парампарчад и направила ову дивну драму.

Жељка Турчиновић, драматуршкиња, истакла је да, као што смо на фестивалу имали у двеж или три представе, тако и у овој имамо тај ужасни балкански конзервативизам, који никако да се макне и никако да нам да мало простора да дишемо и да се ослободимо. Стално нас оптерећују тиме да стојимо у месту и тапкамо, јер је то наша традиција — као да

се традиција не може прекинути и почети нешто друго, направити нова традиција. Традиција јесте позитивна, али када се претвори у један тврди конзервативизам, који ти не дозвољава да мислиш слободно, да имаш другачије мишљење и да га кажеш слободно, онда постаје предрасуда.

Марина Миливојевић Мађарев рекла је да, будући да јој је Селенић био и професор на драматургији, добро се сећа читања тог романа и читања о њему самом, јер им је он био узор. Он је припадао генерацији која је јако страствено веровала у комунизам на почетку, будући да је био из грађанске породице и био је баш ватрено посвећен томе, а онда је доживео разочарање. Када је писао свој први роман, имао је истинско разочарање у ту идеологију. Роман „Очеви и оци“ је почетак тог расклапања и повратка на оно што је било пре тога. Њима, који су то читали крајем осамдесетих, било је јако узбудљиво да читају тај

процес дистанцирања од једног уверења у које више нису веровали. Занимљиво је како су овде, када се обрнуо точак и када те идеје поново постају занимљиве за младе, аутори представе успели да очисте текст од онога што је за њих било важно — то су нека идеолошка размишљања између оца и сина — тако да се ово може посматрати, пре свега, као један звучни текст који носи у себи драматику и једну позитивну патетику сам по себи.

Текст су вратили тексту, али на један најлепши могући начин, показујући да је текст у ствари звук и да позориште није само слика, него да је позориште и звук који долази са сцене, а који нам заједно са сликом ствара целину. Занимљиво је то што су глумци на сцени и хор и појединци, и звук и слика, а све то заједно изгледа као једно предавање о историји, истовремено једно суђење свима нама и једно мирење.

Јована Стијанковић

РЕЧ КРИТИКЕ

ОЧЕВИ И ОЦИ

Народно позориште у Београду

ОЧЕВИ И ОЦИ

Драматург Ката Ђармати и редитељ Вељко Мићуновић Селенићеву причу и идеје презентују у савременој позоришној форми која следи радњу романа, али је даје у фрагментарној форми инсистирајући подједнако на значењу текста, звуку изговорених речи, на ритму реченице и снази геста. То је, позоришно гледано, био јако mudar избор јер је драматизацију „одвукао“ од реализма (који је имплицитно садржан у структури романа, а који је на сцени често баналан) и „довео“ је у „поље“ сценског истраживања текста као звучне слике. На сцени слушамо песме, како звуче одређене речи и гласови српског језика, како се развија ритам говора, како

се речи везују за гесте и како све то заједно чини портрет једне породице и њеног друштвеног миљеа.

Организација сценског простора (сценограф Зорана Петров) такође је нереалистичка и значењски подстицајна. Уместо грађанског стана радња представе је пребачена у простор који у себи има нечега од амфитеатра на универзитету или у судници. На тај начин представа постаје суђење или боље рећи просуђивање ликовна где су они сами себи тужиоци, оптужени, предавачи и глумци, а ми смо порота то јест публика која о свему доноси свој суд.

Елизабета Вање Ејдус дубоко проживљава све што се дешава и њој и њеним ближњима задржавајући при томе сабраност и способност да разуме укупну ситуацију. Сена Ђоровић као Нанка има сведене гесте, а силовитост њеног карактера читује се кроз глас који је на сцени јачи од гласа Вање Ејдус. Вања Милачић (Рахела Блејк) је избегла замку да

игра паћеницу. Била је концентрисана и сведена, указујући нам да су највеће жртве често невидљиве и заборављене. Насупрот женама су Милутин Медаковић (Милош Ђорђевић), једноставна старинска добричина који у све улази срцем, и Стеван Медаковић (Никола Ракочевић) који много више разуме од оца, али губи енергију у узалудним интелектуалним расправама.

Представа *Очеви и оци* и после три године играња и даље је веома живо и важно театарско остварење, а у ови данима када глумачки ансамбл Народног позоришта неправедно пати добија посебну тежину и значење.

Марина Миливојевић Мађарев

РЕЧ КРИТИКЕ

ОЧЕВИ И ОЦИ

Народно позориште у Београду

СТРАНО ТЕЛО, ПАТРИЈАРХАТ И РАТ

(О представи „Очеви и оци“ по роману Слободана Селенића, драматизовала Каја Бармаиш, режирао Вељко Мићуновић, а продукција Народног позоришта у Београду. Главне улоге: Милош Ђорђевић, Никола Ракочевић, Вања Ејдус, Александар Вучковић, Вања Милачић)

„Очеви и оци“ је роман Слободана Селенића којим он дефинитивно и експлицитно открива свој анимозитет према комунистичком друштву, са нескривеним симпатијама према предратним временима у Србији и „поретку“ успостављеном у то време. Овај роман се појавио 1985. године, у време када је „вербални деликт“ у тадашњој комунистичкој Југосла-

вији изумирао и отворени критички став интелектуалаца, посебно писаца, је схваћен као слободоумље против којег се не сме много дизати буку, па самим тим ни јавна „забуна“ у вези са њим није носила неку велику ригидност. Али овај роман је сјајан са још једним специфичним аспектом, а то је наивни мултикултурализам који у цивилизацијском смислу значи „прилагођавање страног тела традиционалности српске средине“. Мешајући судбине свих ликова у овом „чистишту“, Мићуновић, кроз своју редитељску визију, говори о друштвеној „толеранцији“ или „нетолеранцији“, отварајући тезе о придруживању Балкана европским цивилизацијским кретањима. Без обзира на то што се радња и романа и адаптације одвија у периоду од 1920. до 1945. године, временска померања и духовна матрица имају исто језгро које је тренутно померено новим миграционим кретањима из Трећег света. Винстон Черчил је једном рекао: „Балкан про-

изводи много више историје него што може да конзумира“. Размишљајући о свему овоме у контексту и романа и редитељског концепта Мићуновића, држићемо се за последњу балустраду на степеницама историје које немају краја, већ само силажења. Несрећне судбине Балкана су његова егзотика и то је најдубљи тренутак о коме млади и талентовани редитељ говори из другачије перспективе, а то је перспектива завршених и проживљених прича о породицама, вредностима, наслеђима итд. „Очеви и оци“ је представа о неспоразуму који, нажалост, још није нашао адекватан одговор на овим просторима. Стога, ова прича садржи горку актуелну ситуацију. Мултикултурализам је појам чије је слободоумље умотано у целофан неодређености, па мрачна егзотика Балкана може само да пукне у очима његових становника попут просутог врча воде који је оставио неколико генерација жедним.

Сашо Ојненовски

РЕЧ КРИТИКЕ

ОЧЕВИ И ОЦИ

Народно позориште у Београду

ПОРОДИЧНЕ ПРИЧЕ У ВИХОРУ ВРЕМЕНА

У продукцији Народног позоришта из Београда гледали смо представу „Очеви и оци“ Слободана Селенића у режији Вељка Мићуновића као посљедњу такмичарску представу фестивала Театар на раскршћу 2025.

Тема представе је повијест једне породице кроз очиште мушких ликова три генера-

ције – оца, сина и унука. Затворена традиционална средина мјесто је радње која кроз судбине ликова проблематизира друштвена стања и политичке идеологије у распону од радикално конзервативних ставова најстарије генерације преко средње генерације либерално-грађанских назора до најмлађе генерације бунтовника комунистичке провенијенције.

Жене су друготне у тој констелацији снага, али својом енергијом, снагом и одгојем будућих генерација латентно намећу своје ставове и свјетоназоре те постају важна карика друштва на пријелазу у грађанску Србију. Највећа вриједност представе је вехе-

ментна суигра глумачког ансамбала која презентира умијеће заната, амалгам емоција и креативно надахнуће глумаца алудирајући на постојани и толико важан хуманизам који се губи у ратовима и агресивним назадњачким идеологијама немирног и актуалног времена у којем ликови живе. Када трећа генерација обитељи, син и унук погиба на фронту опсједнут радикалном комунистичком идеологијом, то је почетак пропасти породице.

Представа је једнако дојмљива у наративу, глуми и изведби те заслужује све комплименте једне упечатљиве, јаке представе која публику не оставља равнодушном.

Жељка Турчиновић

**Приредила
Јана Савић:**

УТИСЦИ

Узевши у обзир шта им се дешава у матичној кући, доћи и одиграти овакву представу на овакав начин, препуну емоција — задивљена сам! Мало сам без речи, у најпозитивнијем могућем смислу. Баш сам одушевљена.

Представа је изванредна! Жестока је конкуренција ове године на Театру на раскршћу; по мени је ово најбоља представа. Није ни чудо што је добитница Стеријиног позорја и осталих награда, тако да сам одушевљен.

Представа је дивна. Читала сам и књигу, и стварно ме је дирнуо начин на који је приказана. Много је другачије у односу на то кад се књига чита, тако да сам ја одушевљена представом, глумом, па чак и темом о којој сви знамо све, али је овако генерацијски приказана добила сасвим другачији печат.

Коректна је представа — добра, специфична, модерног типа, има ту модерну црту, али квалитетну. Текст је одличан, емоције су истините, и свака сцена носи смисао и тежину. Дефинитивно остаје у мислима данима.

ПУБЛИКЕ

Имала сам јако чудну реакцију на крају — очи су ми сузиле и размишљала сам да ли нешто није у реду са мном. Али сам изашла са својим пријатељицама и све смо имале исту реакцију, зато што је представа начела ту тему, дала нам је ту врсту емоција. Онда се запиташ да ли је могуће да се ништа није променило, да ли је могуће да људима у овој земљи није дозвољено да раде свој посао и да шире свест о неком другачијем свету. Било је оправдано што сам била тужна, и мислим да су многи људи имали тај осећај туге.

Управо сам малопре коментарисала да ми је можда и најбоља од свих. То смо сви закључили — нас је иначе осморо у групи које заједно долазимо да гледамо представе, и све смо их погледале. Мислим да су чак боље него прошле године. Ове године су све на изједначеном нивоу. Дале смо ипак предност овој представи у односу на синоћну, и за сада су те две фаворити, мада морамо признати да је и Киселина била одлична.

Представа која те дира и тера на размишљање — интелектуално врло изазовна!

РЕЧ КРИТИКЕ

ОЧЕВИ И ОЦИ

Народно позориште у Београду

НЕСРЕТНИЦИ У ЗЛУ ВРЕМЕНУ

Јунаке свог романа *Убиство с предумишљајем* Слободан Селенић је окарактерисао као несретнике у злу времену, а ова се мисао може пресликати и на мушке изданке породице Медаковић, главне јунаке комада *Очеви и оци*.

Селенићеви *Очеви и оци*, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, а у извођењу ансамбла драме Народног позоришта у Београду, потресна је породична драма смештена у одређени историјски и политички контекст. Преплићући судбине тројице

мушкараца, Милутина (Милош Ђорђевић), Стевана (Никола Ракочевић) и Михајла Медаковић (Александар Вучковић) ауторска екипа комада проговара не само о замршеним односима на релацији отац-син, већ и о наметнутим, неписаним патријархалним назорима којима се сва тројица тешко одупиру. Ово је комад и о наслеђу, пре свега духовном и моралном, комад о историји једног народа посматран кроз призму породичних односа. Емотивно, дубоко и потресно, Селенић слојевито гради причу о специфичном односу оца и сина, посебно специфичном за мушки живаљ балканских простора. Суочавање са сопственим емоцијама, неспретност и немогућност да се исте покажу, крутоћ услед бојазни да се не испадне смешан или слаб.

Посматрајући женске јунаке драме, Нанку (Сена Ђоровић) и Елизабету (Вања Ејдус) уо-

чавамо два јака карактера, супротна по својим ставовима, васпитању и пореклу, али јединствена у важној улози за формирање и грађење мушких фигура породице Медаковић.

Сама прича о комплексним породичним односима добија много дубљи значај тиме што проговарајући о разликама унутар једне породице, Селенић актуелизује и трагични усуд народа на овим просторима. У борби за самопоштовање, јунаци комада суочени су и са надоласећом олујом друштено политичких промена, која ће заувек променити не само ток историје једног народа већ и саме породице Медаковић.

Јелена С. Перић

РЕЧ КРИТИКЕ

ОЧЕВИ И ОЦИ

Народно позориште у Београду

СВИ НАШИ НЕСПОРАЗУМИ, МЕЋУСОБИЦЕ И ДЕЛУЗИЈЕ

Сви наши (српски, мултикултуролошки, интеркултуролошки итд.) неспоразуми, искључивости и сукоби, садржани су, на микро плану, у роману Слободана Селенића и сажето елаборирани у представи *Очеви и оци* насталој по истоименом делу.

Ауторка драматизације Ката Ђармати препознаје, издваја и у текстуални предлогак смешта основне тематске и значењске рукавце епски распричаног романа једног од најзначајнијих српских писаца друге половине Двадесетог века, дајући им потентну, полифонијску драмску форму. На том трагу, баштинећи искуства постдрамског позоришта, са ликовима који и делају и приповедају, редитељ Вељко Мићуновић радњу смешта у неку врсту амфитеатра у којем

сви ликови - свако на свој начин, из свог искуства и наслеђа, образовања и уверења – као у агори расправљају и полемишу о породичним, наслеђеним, подразумеваним, културолошким и политичким прожимањима, претапањима и преплитањима народа и њихових обичаја (овде Срба и Енглезе), несугласицама и сукобима, подједнако као и о националним, верским и генерацијским опредељењима, предрасудама и искључивостима. Али, није реч само Србима и Енглезима, о метафори је реч. Наравно, Срби и Енглези нису случајно изабрани као парадигма.

Као и у роману, тако и у овој представи, сведочимо сучељавању различитих националних идентитета, култура и наслеђа, сучељавању и сукобу различитих генерација, идеологија и политичких уверења/опредељења. Та сучељавања и сукоби се огледају, најпре, кроз сусрет и прожимање две културе, два народа, два наслеђа: српског (чланови породице Медаковић и Нанка) и енглеског (оличеног у снахи Елизабети), а потом (или

на првом месту?) на генерацијском и идеолошком плану разилажења Медаковића и сукобу њихових (одвише српских?) корена и светоназора, а све то кроз три генерације: Милутин (ројалиста), Стеван (грађанско-либералне провенијенције) и млађани Михајло (унук и син, скојевац и комуниста).

Изванредна глумачка подела и игра. Синхрона и усклађена, пример већих и мањих глумачких бравура, у зависности од улога и сценског простора, пример врхунског сценског говора, мелодије и ритма, која врхуни у остварењима Николе Ракочевића (увек суверен, минуциозно тачан, глумачки одважан), Вање Ејдус (уверљива, шармантно зачуђена Енглескиња) и Сене Ђоровић (изузетна у улози аутентичне, патријархалне, отресите, па и задрте жене, српкиње по превадходству, образоване и утемељене на епском наслеђу, традицији, чврстини и самосвојству). Одлична представа, потврђена и награђивана и пре доласка на овај Фестивал.

Слободан Савић

ОДЛУКА О НАГРАДАМА СТРУЧНОГ ЖИРИЈА

Стручни жири 6. Театра на раскршћу у саставу: Ирфан Менсур, глумац, редитељ и професор (председник жирија), Анђелика Симић, глумица (чланица), Гордана Гонцић, драматуршкиња (чланица), Андреј Носов, редитељ (члан) и проф. др Ненад Новаковић, експерт за медије и менаџмент у култури (члан) донео је следеће одлуке и то све једногласно:

Награда за **најбољу представу** додељује се представи „**Очеви и оци**“ Народног позоришта у Београду.

Представа заснована на већ признатим вредностима литературе Слободана Селенића - слика промене друштва кроз страдање једне породице у компликованим историјским околностима. Савремена позоришна форма, доследно спроведена, у изузетној игри ансамбла представе даје ново тумачење овог значајног романа. Представа која нас боли и опомиње.

Награда за **режију** додељује се **Нермину Хамзагићу** за представу „Киселина“ Босанског народног позоришта из Зенице.

Емотивна, прецизна и доследна режија која уз изузетан драмски текст, заједно са глумцима, гради поетични свет једне породице, али и свих балканских породица. Користећи се специфичним средствима и монтажом, редитељ успева да створи модерну и узбудљиву представу која се тиче свих нас.

Награда за **најбољу женску улогу** додељује се равноправно: **Гордани Бобан** за улогу у представи „Киселина“ Босанског народног позоришта из Зенице.

Емотивно снажно, изнутра и без патетике, а користећи елементе менталитета изградила је универзалност сценског лика.

И **Кристини Обрадовић** за

улогу Шарлоте Кастели Глембај у представи „Господа Глембајеви“ Црногорског народног позоришта из Подгорице.

Упечатљивим глумачким средствима - и чедна и блудна и јака и рањива - успела је да обухвати све елементе комплексне и трагичне Барунице Кастели.

Награда за **најбољу мушку улогу** додељује се **Цветану Алексићу** за улогу Торвалда у представи „Кућа за лутке, други део“ Народног позоришта „Иван Вазов“ из Софије.

Сведеним и снажним глумачким средствима, очигледно искусног глумца, избегавајући први импулс остварује комплетну и јаку присутност лика.

Награда за **најбољу младу глумицу** додељује се **Анети Ивановој** за улогу Еми у представи „Кућа за лутке, други део“ Народног позоришта „Иван Вазов“ из Софије.

Ненаметљивом и сведеном глумачком игром гради аутентични лик који плени својом сценском појавом и сугестивном и једноставним решењима.

Награда за **најбољег младог глумца** додељује се **Стевану Вуковићу** за улогу Алојзија Силбербрандта у представи „Господа Глембајеви“ Црногорског народног позоришта из Подгорице.

Зрелим глумачким средствима, снагом, интензитетом и ритмом, иако млад глумац, створио је улогу која га бравурозно издваја у одличној игри целог ансамбла.

Награда за **сценографско остварење** додељује се **Зорани Петров** за представу „Очеви и оци“ Народног позоришта у Београду.

Визуелно узбудљива, вишезначна и симболична сценографија доприноси креирању аутентичне поетике представе.

Награда за **костимографско остварење** додељује се **Марији**

Марковић Милојев за представу „Очеви и оци“ Народног позоришта у Београду.

Функционалан, стилски јединствен, карактеран и социјално одређен костим допринео је стварању поетике представе и посебно помогао глумачком ансамблу у стварању изузетних ликова.

Награда за **оригиналну сценску музику** додељује се **Невени Глушица** за представу „Очеви и оци“ Народног позоришта у Београду.

Потпуно самостало, а при том сасвим у функцији и средствима саме представе ауторка гради свет, од речи, ритма, звукова и песама - где звучна слика није само подлога или илустрација већ постаје изузетан део ове позоришне представе.

Награда за **сценски покрет** додељује се **глумачком ансамблу представе „Кућа за лутке, други део“** Народног позоришта „Иван Вазов“ из Софије.

За дисциплиновано спроведен сценски покрет, у сведној форми и прецизном мизансцену који је обележио заједничку игру ансамбла представе.

Специјална награда за глумачке бравуре додељује се ансамблу представе „Очеви и оци“ **Милошу Ђорђевићу, Николи Ракочевићу, Александру Вучковићу, Вањи Ејдус, Вањи Милачић, Сени Ђоровић, Иви Милановић и Николи Ристановском.**

Да је овај жири имао могућност да додели осам глумачких награда свако од ових изузетних глумаца заслужено би је добио. Специјална награда додељује се ансамблу представе „Очеви и оци“ за филигрантски изграђене карактере, у хармонији, са појединачним бравурама, али у пуној снази колективне игре постигли изузетан уметнички резултат.

Жири округлог стола критике награду додељује представи „**Очеви и оци**“ Народног позоришта у Београду. Представа Народног позоришта из Београда ОЧЕВИ И ОЦИ, Слобода Селенића, у режији Вељака Мићуновића и драматизацији Кате Ђармати, тематизује историју једне породице кроз три генерације мушких потомака. У вишедеценијском временском распону, прве половине двадесетог века, преплићу се различити историјски и политички утицаји, који се крећу од радикалног конзервативизма, преко латентног грађанског либерализма, па све до револуционарног бунта надолazeћег комунизма. Редитељ замршене породичне односе базиране на традицији и обичајима затворене конзервативне средине, која се опире променама но-

вога доба, ставља у фокус драмске радње. У односу на мушке протагонисте комада, женски ликови су дати као потпора породичној традицији заузимајући тако позадинско место у фамилији, али упркос томе оне зраче чврстим ставовима које васпитањем преносе на своје потомке. Од посебног значаја квалитета представе у целисти јесте саигра глумачког ансамбла, која се креће од лирских пасаж до вехементних међусобних односа. У завршним сценама представе осећа се сав фатални трагизам судбине народа на овим просторима, који поприма размере античког патоса.

Жири новинара награду додељује представи „**Господа Глембајеви**“ Црногорског народног позоришта.

Награда жирија новинара

додељује се представи „Господа Глембајеви“ Мирослава Крлеже у режији Данила Маруновића (Црногорско народно позориште) због изузетно промишљене и иновативне редитељске интерпретације класичног текста. Маруновић је успео да Крлежину драму, без нарушавања њеног темељног значења, преведе у савремени сценски језик и да је редитељски води интелигентно, слојевито и храбро. Посебно се истиче завршна сцена, која на упечатљив и симболичан начин повезује Крлежин свет с данашњим друштвеним тренутком, указујући да морална трулеж и лицемерје нису ишчезли. Управо због таквог споја традиције и модерног сценског израза, представа је понела награду жирија новинара.

ЗАТВАРАЊЕ ФЕСТИВАЛА И СВЕЧАНА ДОДЕЛА НАГРАДА НЕДЕЉА | 12. октобар | Југословенско драмско позориште, Београд (Србија)

Хајнрих фон Клајст • МИХАЕЛ КОЛХАС

Редитељ: Борис Лијешевић
 Превод: Јован Поповић
 Драматурзи: Федор Шили и Милош Кречковић
 Сценограф: Дарко Недељковић
 Костимограф: Марина Сремац
 Музика: Краљ Чачка
 Сценски говор: Љиљана Мркић Поповић
 Дизајн светла: Јован Станкић
 Дизајн звука: Давид Србљин
 Асистент редитеља: Момчило Миљковић
 Инспицијент: Оливера Милосављевић
 Суфлер: Гордана Перовски
 Организатори: Владимир Перишић, Андрија Урошевић
УЛОГЕ:

Михаел Колхас: Војин Ђетковић
 Херзе, Коњ, Грађанин: Миодраг Драгичевић
 Мартин Лутер, Бранденбуршки кнез: Војислав Брајовић
 Кунц фон Тронка, Момак: Никола Ракочевић
 Саксонски кнез, Судија: Зоран Цвијановић
 Лизбет Колхас, Опатица Антонија фон Тронка, Пророчица: Милена Васић
 Јункер Венцел фон Тронка, Правник, Хајнрих фон Гојзау, Званичник: Алексеј Бјелогрић
 Каштелан, Стрводер, Јохан Нагелшмит: Милош Самолов

ОСНИВАЧИ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: в. д. директора Народног позоришта Ниш Ана Савић

Редакција: Јована Станковић (уредница), Јана Савић • Прелом: Саша Јовановић

Фото: Мирослав Лавренчић • Штампа: Nais print, Niš • Тираж: 30 примерака

Официјални превоз фестивала: Flash taxi

Народно позориште Ниш • Синђелићев трг 66, 18000 Ниш, Србија

Веб сајт: www.narodnopozoristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>

E-mail: npnis@narodnopozoristenis.rs • direktor@narodnopozoristenis.rs

uprava@narodnopozoristenis.rs • marketing@narodnopozoristenis.rs